

Pille

Szerelem első látásra, mármint beleszeretni egy fajtába úgy, hogy az elmondva szinte már giccses, pedig igaz. Egészen 21 éves koromig nem rendelkeztem komoly kutyás múlttal, ha csak azt nem nevezzük annak, hogy az ember lánya iskolából hazafelé könyörgő szemű csapzott kis sarki mixeket visz haza, annak reményében, hogy most aztán jól megmenti őket egy életre.

A leghosszabb sikerélmény az egyhetes ingyen üdülés volt alkalmi kutyusaimnak, mert a "first class" kiszolgálás ellenére, legkésőbb mindegyik kereket oldott 5-6 nap után (az én nagy bánatomra és szüleim nagy megkönnyebbülésére...)

17 éves lehettem, amikor egy szép téli napon elmentem futni és az erdőbe vezető egyik keskeny ösvényen szembejött velem egy kisfiú, aki körül egy hosszú fülű, ropilábú kajla magyar vizsla ugrált, majd óriási szeretetleham közepette nagyokat nyalt a kissrác arcára. Azt hiszem nálam itt dőlt el a fajtaválasztás. A felkavaró találkozás után a családdal aztán hamarosan tényként közöltem, hogy nem tudom mikor, hogyan, honnan, de családi házunkba hamarosan lesz egy vizslánk. Így is lett.

Itt egy pár évet ugranék, mert az első vizslám (Dió) az én tapasztalatlanságom, majd a saját kajlasága miatt egy kamion áldozata lett alig két éves korában.

A baleset után a *soha többé kutyát* nálam egészen két hónapig tartott, amikor megvettük második fiúkutyánkat. A tudatos nevelési elveket mindkettőjüknél annyira pontosan betartottam, hogy 8 hetes koruktól fogva (ahogy hozzám kerültek) egy hét szabadságot vettem ki, és minden percet (éjjel- nappal) velük töltöttem a szobatisztaságra szoktatás, a jó kutya-gazdi kapcsolat jegyében. Meg voltam győződve róla, hogy ez kell ahhoz a legendás vizsla-gazda kapcsolathoz, amiről annyit lehet hallani. Időközben elkezdett érdekelni egy terápiás módszer, amit szakképzett kutyákkal végeznek sérült embereken (állatasszisztált terápia), azt hamar megállapítottam, hogy a második fiúvizslám alkalmatlan lett volna erre a feladatra, ezért nem is erőltettem vele a dolgot.

...és milyen a sors? egyik nap a barátnőm telefonált, hogy napok óta kitartóan a házuk előtt ücsörög egy soványka, nyakig tehénszaros kislány vizsla, akit –más gazdijelölt híján–átmenetileg egy hétre- befogadtunk, mondván addig keresünk neki

Pille

végleges befogadóhelyet. Ha őszinte akarok lenni már a második együtt töltött nap után tudtam, hogy szeretném ha az egy hét soha nem érne véget. Ráadásul fiú kutyusunkkal is nagyon jól kijöttek. Végül Pillének (így neveztük el), ennek a kis bújós, mogyorószemű tüneménynek nem kerestünk gazdát, nálunk maradt. Talán nem okozok azzal nagy meglepetést ha elárulom, hogy Pillével sikeresen letettük a terápiás vizsgát, így ő lett Veszprém első terápiás kutyája. Állami gondozott és fogyatékos gyerekekhez járt gyógyítani. Időközben családi házból emeletes házba költöztem, ahova fiúkutyánkat nem hozhattam magammal, ezért szomorú szívvel egy ismerős családnak ajándékoztuk, ahol szerencsére megszokott és igazi kis bennalvós családi kedvenc vált belőle.

Pille az új lakókörnyezetben is nagy népszerűsége tett szert, imádott autózni, imádta az embereket ezért mindenhova velünk tartott ahova lehetett. El sem tudtam képzelni . hogy is bírtam ki addig egy ilyen kis cicatermészetű kutya nélkül. Végtelen engedelmességgel és kötődéssel hálálta meg azt a gondoskodást, ami az utcán való kóborlástól és még ki tudja mitől mentette meg.

Mivel korát nem tudtuk pontosan,de már négy éve velünk volt , véletlenszerűen kitűztük az ötödik születésnapját az egyik nyári napon és mint bármelyik másik családtagunkat - őt is- egy tortával köszöntöttük (kolbásztorta-bolognai szósszal).

A „születésnapja „ után hirtelen teljesen váratlanul el kezdett romlani az egészségi állapota, majd a sokadik sikertelen gyógyszerterápia után el kellett fogadnunk azt a megváltoztathatatlan tényt, hogy gyógyíthatatlan beteg és a legtöbb amit tudunk tenni érte az a fájdalom enyhítése és a szenvedés lerövidítése. Az agydaganat az utolsó hetekben már pihenni sem hagyta szegényt, ezért meg kellett hoznunk egy nagyon fájdalmas döntést. Elaltattuk.

Amikor a hamvaira vártunk ,- hogy elhozzuk és eltemessük- a rendelőben egy fél év körüli sötétbarna német vizsla bújt a lábamhoz (és még van aki azt mondja , hogy az állatoknak nincs lelük), majdnem megszakadt a szívem. Akkor végigfutott egy gondolat az agyamon lehet, hogy egyszer majd lesz egy német vizslánk, akit valaki kitett az utcára és „befogadunk egy hétre „, hogy gazdát találjunk neki...

„...Ne hidd, hogy gyöngeség és önzés készítet az állatokat szeretni. Testvéreink ők, s ugyanabban a műhelyben készültek, mint az ember, s értelmük is van, néha bonyolultabb és finomabb, mint a legtöbb embernek. Mások nevezzék gyöngeségnek az állatszeretetet, gúnyoljanak ezért -te sétálj a kutyáddal. Jó társaságban maradsz, s Isten tudja ezt.”

Márai Sándor

VIZSLATÚRA